

Cultura | Actualitzat el 16/06/2018 a les 00:55

Uns Gorillaz pletòrics porten el Sónar al clímax

La jornada de divendres ha mostrat un gran catàleg de vibracions intenses, confirmacions i descobertes

Damon Albarn, de Gorillaz, en acció al Sónar 2018 | Jose Manuel Gutiérrez

Un immens "Hello" a les dues macropantalles que flanquegen l'escenari dona el tret de sortida al concert de Gorillaz (<http://www.gorillaz.com>), amb un recinte ple de gom a gom, expectant per veure com sona el grup en el primer concert que fan a Barcelona en 18 anys de carrera. Les guitarres esmolen *riffs* tan vibrants com rugosos, al mateix temps que comença el batec de la base rítmica. És un deliri, pur èxtasi, moltes ganes de sentir la proposta de Damon Albarn i l'artista Jamie Hewlett. L'excantant de Blur, geni i figura, surt a l'escenari vestit amb un jersei groc i es mostra entregat de principi a fi, desafiant com sempre, tan murri com en els vells temps.

El grup virtual més famós del món ha deixat de ser-ho per uns minuts, apropant-se més que mai al seu públic, deixant-se tocar, interactuant amb les primeres files i totalment implicats en la causa. El concert ha sonat contundent, amb un repertori robust i treballat al mil·límetre, amb aparicions estel·lars com les dels De la Soul, i ha servit per presentar les cançons del darrer disc, *Humanz*, al mateix temps que feien sonar emblemes del seu catàleg com *Every Planet We Reach Is Dead*, *Humility*, *Melancholy Hall*, fins a desembocar en un final èpic que ha provocat el ball massiu amb clàssics com *Feeling Good* o *Stylo*, acabant amb *Clint Eastwood*, última cartutx de la tanda de bisos.

Un concert sense fissures, amb uns Gorillaz que han sonat més Albarn que mai, agafant el timó

com en els millors temps de Blur: interpellant sempre el públic, guanyant-se'l, oferint-li allò que vol. Un gran espectacle concebut com el preludi de tot el que ha de venir en aquestes dues nits de Sónar, encara amb Tom Yorke a la recambra, i amb un divendres que serà coronat amb els sons de Bonobo i Diplo, amb Alizzz i Àngel Molina, amb Modeselektor i el duet Miss Kitin i Kim Ann Foxman.

Rosalía, l'estrella del nou flamenc

Hores abans, el Sónar de Dia ha acollit un dels grans moments d'aquesta edició: l'actuació de Rosalía (<https://www.rosaliabarcelona.com>), coronada com a gran estrella, la part més descarada i urbana del flamenc, tot un fenomen de fans, una presència escènica portentosa, una manera de mirar, de cantar, d'assenyalar, de moure's i de reinterpretar la tradició. Amb el seu primer disc, *Los Ángeles*, aclamat per la crítica, ha demostrat que també té el favor del públic, com s'ha pogut veure amb la gent que ha fet més d'una hora de cua per veure-la. I amb la cua que ha quedat un cop l'espectacle ha començat.

El concert suposava el seu debut al festival barceloní, però això no ha suposat cap fre. Trencant esquemes i convencions, tal com dicta el manament del festival, Rosalía ha vençut i ha convençut des de la primera cançó, *Malamente*. Poderosa, segura, descaradament jove, ovacionada en cada gest, cançó i pirueta vocal, la resta de l'actuació ha deixat el mateix regust de boca entre els assistents, mentre anava presentant el so del nou disc, *El Mal Querer*. Acompanyada per un elenc de vuit ballarines, la posada en escena ha tingut quads, canvis de vestuari i videoclips al més pur estil guerrera.

Rosalía, estrella del divendres de Sónar Foto: Albert Alemany

Refree i Lacuesta, art radical contra la censura

Productor, músic, multiinstrumentista, compositor, cantant i una de les ments més inquietes del panorama creatiu de casa nostra. Raúl Fernández ha tornat a ser Refree en el que ha estat la seva primera actuació al Sónar (<https://sonar.es>) en el marc de l'escenari SonarComplex tocadetes les quatre de la tarda, sonant més complex, radical i vibrant que mai, sense por a fer-nos passejar per paisatges acústicament molestos. Acompanyat en escena per la productora i dj Ylia (<https://twitter.com/YliaBeat>), el músic ha ofert una instal·lació d'experimentació electrònica i de sons lluny de l'aparador comercial. Amb un missatge clar contra la censura, les trampes de l'era d'internet i la doble moral.

Creat en col·laboració amb el realitzador Isaki Lacuesta, l'espectacle és un manifest audiovisual sobre la falsa llibertat de la xarxa i el control que això comporta sobre tots els aspectes de la nostra vida. Una intrusió que, encara que sembli mentida, nosaltres mateixos tolerem, en un trànsit de dades personals, de rastres, de rutes i de passes pràcticament impossibles d'esborrar. Entre batecs radicals, Refree fa ressonar la infraweb i les realitats obscures que fan temible l'eina d'ús quotidià que més fem servir al llarg del dia. "*Your iphone is a map, your iphone is a cop*", diu un dels lemes projectats a la pantalla.

De Nàpols a Sevilla

Liberato, "el nou rei de la música a Itàlia", ha estat un altre dels punts calents del dia. El cantant que s'amaga en la caputxa negra, sempre posada, sempre enigmàtica, és tot un ídol dels joves del país transalpí, i ha demostrat a Barcelona les raons de l'èxit dels seus himnes cantats en napolità. A destacar també la proposta passada de voltes de Pedro Ladroga, artista sevillà -també dissenyador gràfic, realitzador de vídeo- irreverent des del primer minut, quan ha aparegut a l'escenari carregant una enorme creu. La seva recepta: experimentació, portar el discurs al límit, jugar amb el hip hop, el rap, el r&b o el trap. Una jornada de vibracions intenses, de confirmacions històriques i de descobertes sorprenents.

Pedro Ladroga, al Sónar 2018 Foto: Jose Maria Gutiérrez

